

KAPITOLA 3

Široké dveře na balkon byly otevřené a stejně tak i dveře do chodby. Komnatu vyplňoval hřejivý, voňavý vzduch přivátý ze zahrady. Doufala jsem, že mě jemný větřík zklidní a pomůže mi soustředit se na hromadu práce na stole. Místo toho mě spíš rozptyloval, protože mě lákal pryč od učení.

S povzdechem jsem se zaklonila na židli tak, že jsem se zátylkem dotýkala opěradla. „Anne!“ zavolala jsem.

„Ano, slečno?“ odpověděla hlavní komorná z rohu, v kterém šila. Aniž bych je viděla, tušila jsem, že Mary i Lucy, další dvě komorné, nastražily uši a čekaly, jestli mi mohou taé pomoci.

„Nařizuju ti, abys přišla na to, co znamená tahle zpráva,“ řekla jsem a líně ukázala na podrobný záznam z vojenské statistiky, který ležel přede mnou. Šlo o úkol, z kterého měla Elita brzy psát test, jenže já jsem se na něj nedokázala soustředit.

Všechny tři komorné se rozesmály. Nejspíš proto, že můj požadavek byl skutečně směšný, a také proto, že jsem si vůbec troufla jednu z nich pověřit něčím takovým. Neměla jsem zrovna silné řídicí vložky.

„Je mi líto, má lady, ale tohle je jaksi za hranicí mých schopností,“ odvětila Anne. Ačkoli byl můj rozkaz myšlený jako vtíp a její odpověď také, v jejím hlase zazněla upřímná omluva za to, že mi nedokáže pomoci.

„Fajn,“ zabručela jsem a napřímila se na židli. „Tak to prostě vyřeším sama. Všechny jste mi tady k ničemu. Zítra si řeknu o nové komorné. Tentokrát mluvím vážně.“

Znovu se zahihňaly a já jsem se už poněkolkáté pokusila zaměřit na čísla na papírech. Měla jsem dojem, že ta zpráva není v pořádku, ale nebyla jsem si jistá. Pořád dokola jsem pročetla odstavce a tabulky, mračila se nad nimi a přitom okusovala konec tužky, aby mi to pomohlo v soustředění.

Vtom jsem zaslechla Lucyin tichý smích, tak jsem zvedla hlavu, abych viděla, co ji tak pobavilo. Ve dveřích stál Maxon a opíral se o zárubeň.

„Prozradila jsi mě!“ postěžoval si k Lucy, která se přesto dál chichotala.

Rychle jsem se odsunula na židli a vběhla mu do náruče. „Ty mi čteš myšlenky!“

„Vážně?“

„Prosím tě, řekni mi, že můžeme jít ven. Aspoň na malou chvíličku.“

Usmál se. „Mám dvacet minut, pak se musím vrátit.“

Vytáhla jsem ho do chodby a nechala za námi vzrušené špitání komorných.

Zahrada se stala nepopíratelně *naším* místem. Chodili jsme do ní téměř pokaždé, když jsme spolu mohli být o samotě. Byla jako pravý opak stísněného stromového domku na našem zadním dvorku, v kterém jsem kdysi trávila čas s Aspenem – zalezlí v jediném bezpečném úkrytu.

Najednou mě napadlo, jestli Aspen není někde kolem. Nero-

zeznatelný od ostatních početných strážců by mohl vidět, jak mě Maxon drží za ruku.

„Co je to?“ zeptal se Maxon a při chůzi mi pohladil polštářky prstů.

„Mozoly. Udělaly se mi po tom, co jsem čtyři hodiny denně mačkala struny houslí.“

„Nikdy předtím jsem si jich nevšiml.“

„Vadí ti?“ Ze všech šesti dívek v Elitě jsem byla z nejnižší kasty, takže mi bylo jasné, že žádná nemá tak drsné ruce jako já.

Maxon mi ošoupané prstíky přestal hladit, zvedl si je k ústům a políbil.

„Naopak. Připadají mi krásné.“ Zčervenala jsem. „Viděl jsem už kus světa, ačkoli připouštím, že většinou jen skrz neprůstřelné sklo nebo z věže nějakého starodávného zámku, ale viděl jsem ho. A mám přístup k odpovědím na tisíc otázek. Ale tahle ručka tady?“ Pohlédl mi upřeně do očí. „Téhle tvou ručce se nevyrovná nic, co jsem kdy slyšel. Někdy mám pocit, že to byl jen sen, když jsem tě slyšel hrát na housle. Bylo to příliš krásné. Tyhle mozoly jsou důkazy, že se to skutečně stalo.“

Slova a způsob, jimiž ke mně mluvil, byly tak romantické, že jsem jim skoro nevěřila. Hřály mě sice na srdci, ale nikdy jsem si nebyla úplně jistá, jestli jim můžu důvěřovat. Jak jsem mohla vědět, jestli podobně nemluví i s ostatními dívkami? Okamžitě jsem si přála změnit téma.

„Opravdu máš odpovědi na tisíc otázek?“

„Rozhodně. Zeptej se mě na cokoli, a pokud ti nedám odpověď hned, vím, kde ji najít.“

„Na cokoli?“

„Na cokoli.“

Přijít s nějakou otázkou takhle zničehonic nebylo vůbec snadné, natož s nějakou, se kterou by si nevěděl rady – což byl přesně

můj záměr. Snažila jsem se vzpomenout si na něco, co mě zajímalo, když jsem vyrůstala. Jak létají letadla? Jaké byly Spojené státy? Jak fungovaly drobné hudební přehrávače, které měly vyšší kasty?

A pak se mi rozsvítilo.

„Co je to Halloween?“ vybafla jsem na něj.

„Halloween?“ Očividně o něm nikdy neslyšel. Ani mě to nepřekvapovalo. Sama jsem to slovo viděla jen jednou ve staré dějepisné knize svých rodičů. Kniha byla zčásti potrhaná tak, že byla téměř nečitelná. Některé listy v ní chyběly nebo byly poničené. Vždycky mě ale fascinovala zmínka o svátku, o kterém jsme v naší době nic nevěděli.

„Najednou si nejste už tak jistý, Vaše královská moudrosti?“ poškádlila jsem ho.

Maxon se na mě otráveně zašklebil, ale bylo jasné, že to jen hraje. Mrkl se na hodinky a sykl.

„Pojď se mnou. Musíme si pospíšet,“ řekl, popadl mě za ruku a rozběhl se.

Přestože jsem na nízkých podpatcích trochu klopýtala, držela jsem s ním krok. S širokým úsměvem na tváři mě zavedl zpátky do paláce. Milovala jsem, když se Maxon dokázal bezstarostně odvázat, protože mnohem častěji byl příliš vážný.

„Pánové,“ pozdravil stráž, kterou jsme minuli u dveří.

V pülce chodby jsem to už ve stěvíčcích nemohla vydržet. „Maxone, zastav se!“ lapala jsem po dechu. „Už nemůžu!“

„Pospěš si, tohle se ti bude líbit,“ naléhal a tahal mě přitom za ruku, jelikož jsem zpomalila. Nakonec se přizpůsobil mé klidnější chůzi, ale bylo na něm poznat, že by nejradši sprintoval.

Zamířili jsme k severní chodbě poblíž studia, kde se natáčely Zprávy z Illejského kapitolu, ale dřív, než jsme se dostali tak daleko, zabočili jsme na schodiště, po němž jsme stoupali stále výš. To jsem zvědavost už nemohla udržet na uzdě.

„Kam to jdeme?“

Otočil se na mě a najednou zvažněl. „Přísáhej, že o téhle místnosti nikdy nikomu nepovíš. O její existenci ví jen několik členů královské rodiny a hrstka strážců.“

Tak tohle mě víc než zaujalo. „Rozhodně.“

Když jsme vyšli až nahoru, Maxon mi podržel otevřené dveře. Znovu mě vzal za ruku a táhl další chodbou, dokud se nezařekl před stěnou, kterou z větší části pokrývala nádherná malba. Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že jsme sami, a pak sáhl za rám na vzdálenější straně. Ozvalo se slabé cvaknutí a obraz se odlepil od zdi.

Ohromeně jsem vydechla, Maxon se jen zazubil.

Za malbou byla dvířka, která nedosahovala až na zem, a na nich malá klávesnice podobná té na telefonu. Maxon do ní našel několik čísel a nato dvířka zapírala. S pohledem upřeným na mě vzal za kliku.

„Pomůžu ti. Je to docela vysoký schod.“ Podal mi ruku a našel, abych vešla jako první.

Byla jsem v šoku.

Místnost bez oken byla vybavená regály plnými knih, které vypadaly velmi starodávně. Dvě police obsahovaly vazby s podivnými červenými zářezy a opřený o zeď jsem uviděla masivní atlas otevřený na dvoustraně s obrázkem jakési země, kterou bych podle tvaru nepoznala. Uprostřed stál stůl a na něm další knihy. Zdálo se, že s těmi se v poslední době pracovalo a že je někdo nechal venku, aby se k nim mohl ještě vrátit. A nakonec zde byla do zdi vestavěná široká obrazovka podobná televizi.

„Co znamenají ty červené zářezy?“ podivila jsem se.

„To jsou zakázané knihy. Pokud je nám známo, jsou to poslední kopie, které v celé Illeji ještě existují.“

Obrátila jsem se na něj a očima se zeptala na to, co jsem se neodvažovala vyslovit nahlas.

„Ano, můžeš si je prohlédnout,“ řekl způsobem, kterým dal najevo, že by se kvůli mně mohl dostat do potíží, ale podle výrazu jeho tváře bylo jasné, že doufal, že se zeptám.

Opatrně jsem zvedla jeden svazek. Třásla jsem se hrůzou, že bych mohla takový poklad nešťastnou náhodou zničit. Prolistovala jsem si ho a skoro okamžitě ho vrátila na místo. Měla jsem k němu až posvátnou úctu.

Když jsem se otočila zpátky na Maxona, našla jsem ho u jakéhosi placatého psacího stroje připojeného k televizní obrazovce.

„Co je to?“ vyzvídala jsem.

„Počítač. Ty jsi nikdy žádný neviděla?“ Zavrtěla jsem hlavou a Maxona to zjevně ani nepřekvapilo. „Moc lidí je dneska už nevlastní. Tenhle slouží jako katalog všech informací v téhle místnosti. Pokud tady o tom tvém Halloweenu něco máme, počítač nám řekne, kde to najdeme.“

Moc dobře jsem nerozuměla, co mi to povídá, ale neptala jsem se. Do několika vteřin měl Maxon na obrazovce seznam s třemi odkazy.

„Výborně!“ zvolal. „Počkej tady.“

Zatímco hledal tři publikace, které by nám mohly odhalit podstatu Halloweenu, já jsem zůstala stát u stolu. Doufala jsem, že to nebude nějaká hloupost a že jsem ho k tomu všemu úsilí nenutila pro nic za nic.

První kniha popisovala Halloween jako keltský svátek, který značil konec léta. Abych nezdržovala, neobtěžovala jsem se přiznat, že netuším, co znamená keltský. Prý se tehdy věřilo, že na Halloween přecházeli duchové ze svého světa volně do našeho, a lidé se převlékali do masek, aby zahnali ty zlé. Později se z něj

stal světský svátek, a to hlavně pro děti, které se oblékaly do kostýmů a procházely městem, přitom zpívaly a dostávaly za to sladkosti. Klasickým dětským veršíkem bylo: „Koledu, nebo vám něco provedu!“

V druhé knize jsme našli podobné vysvětlení, jen s tím rozdílem, že se mluvilo navíc o dýních a křesťanství.

„Tohle bude nejzajímavější,“ prohlásil Maxon a začal listovat v knížce, která byla mnohem tenčí než ostatní a k tomu byla psaná ručně.

„Jak to?“ zeptala jsem se a přešla k němu, abych si ji lépe prohlédla.

„Tohle je, lady Americo, jeden z deníků, které si psal osobně Gregory Illeá.“

„Cože?“ vykřikla jsem. „Můžu si sáhnout?“

„Nejdřív najdeme stránku, kterou hledáme. Podívej, je tu i obrázek!“

A najednou jsme před sebou měli jako zjevení z neznámé minulosti portrét napřímeného Gregoryho s upjatým výrazem v obličejí a v nažehleném obleku. Bylo zvláštní, jak moc jsem v tom postoji viděla krále Clarksona i Maxona. Vedle něj se do foťáku křečovitě usmívala jeho žena. Così v její tváři prozrazovalo, že kdysi byla velmi laskavá, ale v očích jí chyběl třpyt. Vypadala unaveně.

Kolem této dvojice stály další tři postavy. Náctiletá dívka, krásná a plná života, se širokým úsměvem, korunkou na hlavě a nařasenou sukní. Legrační! Byla oblečená jako princezna. A pak dva chlapci – jeden o něco vyšší než druhý a oba velmi podivně oblečení. Od pohledu pěkní rošťáci. Pod fotografií byl popisek, který napsal vlastnoručně sám Gregory Illeá.

LETOŠ JSME DĚTEM K HALLOWEENU UŠPOŘADALI OSLAVU. POVAŽUJI TO ŠICE ZA DOBRÝ ZPŮSOB, JAK ZAPOMENOUT NA PROBÍHAJÍCÍ UDÁLOSTI, NICMÉNĚ PODLE MĚ JE TO SPÍŠ LEHKOMYSLNÉ. JSME JEDNA Z MÁLA PŘEŽIVŠÍCH RODIN, KTERÁ MÁ DOŠT PENĚZ, ABY ŠI TAKOVOU OSLAVU MOHLA DOVOLIT, ALE TAKOVĚTO DĚTSKÉ HRÁTKY MI PŘIPADAJÍ JAKO ZBYTEČNÉ PLÝTVÁNÍ.

„Myslíš, že právě proto Halloween už dnes neslavíme? Protože je to plýtvání peněz?“ nadhodila jsem.

„To je možné. Podle uvedeného data se to stalo těsně po tom, co se Čínsko-americký stát začal stavět Číně na odpor. Krátce nato vypukla čtvrtá světová válka. Tehdy lidé neměli vůbec nic. UVĚDOM SI, ŽE CELÝ NÁROD BYL SLOŽENÝ PRAKTICKY ZE SEDMÝCH A JEN HRSTKY DRUHÝCH.“

„Týjo.“ Představila jsem si, jaké to asi bylo, když se naše země zdevastovaná válkou snažila postavit zase na nohy. Obdivuhodné.

„Kolik tady těch deníků máte?“ zeptala jsem se.

Maxon ukázal na polici s řadou sešitů podobných tomu, z kterého jsme právě četli. „Asi tucet.“

Přišlo mi to neuvěřitelné! Celá historie v jedné místnosti.

„Děkuju,“ pronesla jsem. „Nikdy se mi ani nesnilo o tom, že něco takového uvidím. Nemůžu uvěřit, že tohle všechno skutečně existuje.“

Maxon celý zářil. „Chtěla by sis ho přečíst celý?“ Kývl směrem k deníku.

„Ano, samozřejmě!“ vykřikla jsem dřív, než jsem si stačila připomenout, jak se mám chovat. „Nemůžu tady ale zůstat. Musím dořešit tu příšernou zprávu. A ty se musíš vrátit zase ke své práci.“

„Pravda. No a co třeba takhle? Můžeš si ho vzít s sebou a pár dní si ho nechat.“

„To vážně můžu?“ užasla jsem.

„Ne,“ usmál se.

Zaváhala jsem. Dostala jsem strach. Co když ho ztratím? Co když ho poškodím? Maxona napadlo určitě totéž. Takovou příležitost už ale nedostanu. Prostě budu tenhle dárek střežit jako oko v hlavě.

„Dobře. Jen jednu nebo dvě noci a pak ho zase honem vrátím zpátky.“

„Pořádně ho ukryj.“

To jsem také udělala. Šlo víc než jen o knihu, šlo o Maxonovu důvěru. Deník jsem schovala do úložného prostoru v klavírní stoličce, pod stoh notových zápisů. Bylo to jediné místo, které komorné nikdy neuklízely. Jediné ruce, které se ho mohly dotknout, byly ty moje.